

[Bernhard Baunsgaard]

nødvendigt at lave en forenkling så hurtigt, at vi ikke kunne vente til næste samling.

Men når ministeren så antyder den forenkling, der kunne ske, er jeg meget glad og tilfreds med de bemærkninger, der faldt, for det kan jo næsten kun omsættes dertil, at det må være afstanden, der gives tilskud til at dække, og så er det sådan set ligegyldigt, om man bruger privat bil, offentlig bil eller cykel, man får et eller andet tilskud til at dække den afgift pr. kilometer. Det synes jeg er en overordentlig god forenkling; den er der ikke megen diskussion i bagefter, så den håber jeg vi kommer igennem.

Hvis vi så også bare kunne komme igennem med dette, at det tilskud, der gives gennem skattefradrag, skal være lige meget værd for alle, sådan at direktøren ikke får mere end kontordamen i skatterabat, synes jeg, vi er inde på en virkelig forenkling. Det vil tage længere tid – det har ministeren helt ret i – men jeg håber, vi kan gøre det, og at det vil lykkes at overtale et bredt flertal i folketinget til at acceptere den forenkling og den reform, der vil ligge i at gennemføre et sådant forslag. Det håber jeg virkelig vi får. Så må vi indtil da leve med dette forslag – og det kan vi da også – og håbe på, skønt jeg er ikke så overbevist om det, at der er en forenkling i det, for transportomkostningerne stiger jo voldsomt på grund af olieudgifternes stigning.

Ministeren for skatter og afgifter (Mogens Lykketoft):

Når vi efter min opfattelse skal i gang allerede nu, er det, fordi det system, som hr. Bernhard Baunsgaard og jeg nok i store træk er enige om at vi skal arbejde os hen imod, også må indebære, hvis det skal være udtryk for en rimelig forenkling, at et eller andet minimum kilometertal ikke giver nogen form for fradrag. Det er selvfølgelig ud fra visse forudsætninger vanskeligt at nå dertil, og det kan igen betyde, at nogle mennesker måske mister en fradragsmulighed yderligere.

Derfor mener jeg faktisk ud fra de samme betragtninger, som jeg gjorde gældende under forrige punkt på dagsordenen, at man ikke kan bevæge sig fra én situation, som er utilfredsstillende, over til en mere tilfredsstillende situation ud fra forskellige fordelings- eller forenklingssynspunkter i store spring.

Man må tage det som en proces, man må tage mindre skridt ad gangen; ellers viser det sig bare, at vi står her næste år igen uden at kunne tage os sammen til at tage noget som helst større skridt.

Derfor gælder det om at få taget nogle skridt, der peger i den rigtige retning, og jeg har altså ment, at dette her var den kombination, der, så vidt vi kunne regne på det, gav de største forenklingmuligheder inden for det nuværende systems rammer.

I den forbindelse er jeg desværre nødt til at bedrøve hr. Wilhjem med at sige, at de andre kombinationer, man kunne forestille sig, med at forhøje procenten på 5 og gå ned i standardfradrag, med sikkerhed betyder, at færre mennesker flyttes fra fradrag B til fradrag A, og det er jo simpelt hen udtryk for den sammenhæng, at de fleste af dem, der har de meget lave kroneindkomster, som ikke er fuldtidsbeskæftiget, rent faktisk ikke har fradragsberettigede udgifter, der er større end standardfradraget, og endda knap nok det. Derfor er der den sammenhæng, og derfor er den foreslåede kombination den, der giver den største forenkling.

Selvfølger er det ikke noget generelt fænomen. Der findes da også mennesker med meget lave indkomster, som har ret store udgifter ved at erhverve indkomsten, men de får jo altså også i et rimeligt omfang netop mulighed for at bruge fradrag B, som hr. Wilhjem også fremdrog det.

Så har der været talt – det glemte jeg at kommentere i første omgang – om muligheden for at gå over til et fradrag-i-skat-system på lønmodtagerfradragsområdet. Jeg har sådan set stor sympati for det princip på en række områder, men jeg mener i grunden, at lønmodtagerfradraget i sit indhold er et af de dårlige steder at starte den tankegang, for hvad er det, lønmodtagerfradraget skal dække? Det skal specielt dække nogle kontingentudgifter, som hos private erhvervsdrivende og selskaber er fuldt fradragsberettigede i indkomsten.

Derfor kan der være nogle principielle anfægtelser i hvert fald for mig ved at sige, at det er dér, vi skal starte med fradrag i skatteordninger, men jeg mener fuldstændig som hr. Bernhard Baunsgaard og hr. Kalnæs, at man på mangfoldige områder i skattesystemet kan argumentere for fradrag-i-skat-udformningen som en mere rimelig og ret-